

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Dagmar Štullerovou v právní věci žalobkyně: R.Č., „X“, proti žalovanému: **K r a j s k é m u ú ř a d u Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č.p. 3118/48, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2007, č.j. 436/SZ/2007, ev.č. 18968/2007,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 23. 2. 2007, č.j. 436/SZ/2007, ev.č. 18968/2007, a rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 19. 12. 2006, č.j. OSV/555/Nv/698/01/07/06, **se pro nezákonnost z r u š u j í** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 3. 2007 č.j. 42 Cad 71/2007-11 v částce 119,-Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2007, č.j. 436/SZ/2007, ev.č. 18968/2007, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 19. 12. 2006, č.j. OSV/555/Nv/698/01/07/06, kterým jí byla zvýšena měsíčně se opakující dávka sociální péče na částku 5.638,-Kč s účinností od 1. 12. 2006.

V žalobě uvedla, že s napadeným rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a napadá jej v plném rozsahu. Rodina žalobkyně se skládá ze 7 společně posuzovaných osob, přičemž každá z nich má nárok na dávky a služby sociální péče dle ust. § 103 odst. 1 zák. č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soc. zabezpečení“). Těmito osobami je samotná žalobkyně s dětmi ve věku 8 měsíců, 20 měsíců, 4 roky, 5 let a 7, kteří předmětný nárok mají, protože jsou všichni státními občany České republiky hlášenými na území České republiky k trvalému pobytu, a dále touto osobou je i manžel žalobkyně, když ten je rodinným příslušníkem občana členského státu Evropské unie a je hlášen na území České republiky k pobytu dle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce. Sociální potřebnost u rodiny žalobkyně v listopadu 2006 činila částku 20.525,-Kč, přičemž se skládala z částky 5.785,-Kč na úhradu nezbytných nákladů na domácnost, kterou ostatně vypočítal i prvoinstanční správní orgán, a z částky 14.650,-Kč na úhradu nezbytných nákladů na výživu a ostatních základních osobních potřeb rodinných příslušníků, která vyplývá přímo ze zák. č. 463/1991 Sb., o životním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o živ. minimu“), ve spojení s ust. § 1 odst. 1 vyhl. č. 308/2003 Sb., jelikož manžel žalobkyně je předepsána odborným lékařem dieta, což bylo prvoinstančnímu orgánu doloženo. Příjmy všech společně posuzovaných osob v rodině žalobkyně, které mají nárok na dávky a služby sociální péče, v listopadu 2006 činily částku 11.290,-Kč, což znamenalo, že opakovaná peněžní dávka sociální péče měla být žalobkyni poskytnuta minimálně ve výši 9.235,-Kč, když do této částky žalobkyně nezapočítala nezbytné náklady na výživu nejmladšího syna Vasilije, jenž potřebuje díky svému zdravotnímu stavu zvláštní výživu.

Správní orgány obou stupňů však ve svých rozhodnutích bez dalšího uvedly, že manžel žalobkyně nemá nárok na dávky a služby sociální péče, protože mu nebyl udělen azyl nebo doplňková ochrana. Pak ovšem započítaly všechny příjmy manžela žalobkyně do jejích příjmů, což je proti ust. § 4 odst. 2 zák. č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soc. potřebnosti“), a čímž došlo ke snížení dávky, která je žalobkyni a jejím dětem poskytována. Třebaže tímto postupem také manžel žalobkyně zůstal zcela bez prostředků, tak správní orgány obou stupňů konstatovaly, že manžel žalobkyně musí ještě uhradit 1/7 skutečných nákladů na domácnost, a proto dávku žalobkyně snížil ještě o tuto 1/7 skutečných nákladů na domácnost. V důsledku toho rodina žalobkyně byla ponechána v krajní hmotné nouzi a ve hladu, přičemž pracovníci správních orgánů obou stupňů naplnili skutkovou podstatu trestných činů ust. § 158 a ust. § 259a trestního zákona.

Dále žalobkyně namítla, že v řízení před správními orgány obou stupňů rozhodovali vůči žalobkyni podjatí pracovníci, a proto považuje jejich rozhodnutí za nezákonná. Pracovnice prvoinstančního orgánu - referentka „X“ a její vedoucí „X“ – žalobkyni totiž v prosinci 2006 sdělily, že k diskriminaci a šikaně rodiny žalobkyně dochází od července 2006. Díky tomu veškerá odvolání žalobkyně ve věcech sociálního zabezpečení byla

žalovaným prostřednictvím jeho pracovnice „X“ zamítnuta pouze proto, že jejich zamítnutí byla už předem dohodnuta s prvoinstančním správním orgánem. Navíc v listopadu 2006 „X“ pomluvila manžela žalobkyně před pracovníci „X“, která vzápětí manžela žalobkyně křivě obvinila ze spáchání trestného činu, čím dle žalobkyně došlo k znemožnění obou těchto osob rozhodovat o jejích právech a povinnostech. Přesto obě tyto osoby ohledně žalobkyně nadále rozhodovaly. Žalobkyně má za to, že již při existenci důvodného podezření o podjatosti „X“ vůči žalobkyni, měla být tato osoba neprodleně vyloučena z předmětného řízení, aby bylo zamezeno pochybnostem, že rozhodovací činnost byla ovlivněna subjektivními pocity. Samotné rozhodnutí o tom, že „X“ není vyloučena z předmětného případu, však bylo žalobkyni doručeno ve stejný den s napadeným rozhodnutím, což ale není přípustné.

Žalobkyni není jasné, z jakého důvodu jsou dávky státní sociální podpory – sociální příplatek a rodičovský příspěvek, které pobírá manžel žalobkyně, započítávány do příjmů žalobkyně, když žalovaný tvrdí, že manžel žalobkyně nemá nárok na dávky a služby sociální péče. V této souvislosti žalobkyně poukázala na pravomocné rozhodnutí ministra práce a sociálních věcí ze dne 1. 4. 2009 č.j. 21/2623/99, které je pro žalovaného závazné a v němž je stanoveno, že cizinec, který nemá nárok na dávky a služby sociální péče, nezahrne se mezi osoby společně posuzované a k plnění vyživovacích povinností tímto cizincem se pouze přihlídně. Dále žalobkyně podotkla, že pouze soud a nikoliv žalovaná strana je oprávněn ukládat jednomu z manželů povinnost hradit náklady na domácnost. Žádné rozhodnutí soudu o tom, že manžel žalobkyně jí musí poskytovat 1/7 skutečných nákladů na domácnost neexistuje, přičemž žalobkyni není ani zřejmé, kde by měl její manžel získat 1/7 těchto nákladů, když a své dávky státní sociální podpory byl žalovanou stranou okraden a když pobývá na mateřské dovolené.

A konečně žalobkyně také namítla, že napadené rozhodnutí i prvoinstanční rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro nedůvodnost.

Příjmy společně posuzovaných osob činily v daném období částku 10.762,-Kč. Do příjmu je přitom započítána pouze alikvotní část rodičovského příspěvku ve výši 6/7, protože tuto dávku státní sociální podpory pobírá manžel žalobkyně, který nesplňuje podmínky pro poskytování dávek dle ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení. Částka potřeb k zajištění výživy a ostatních základních potřeb a k zajištění nezbytných a odůvodněných nákladů na domácnost činila 16.400,-Kč, a proto byla dávka poskytnuta ve výši 5.638,-Kč měsíčně. To odpovídá ust. § 4 odst. 3 zákona o soc. potřebnosti platného do 31. 12. 2006, dle kterého se při rozhodování o výši jednorázové nebo měsíčně se opakující se peněžité nebo věcné dávky přihlíží k částkám životního minima, ke skutečným nákladům na zabezpečení výživy a ostatních základních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost posuzovaného občana popř. společně posuzovaných osob, k výši příjmu a k majetkovým poměrům.

Dále žalovaný zmínil, že věci se zabývalo i Ministerstvo práce a sociálních věcí, přičemž v postupu správních orgánů obou stupňů neshledalo pochybení. Žalovaný je přesvědčen, že obě rozhodnutí jsou vydána v souladu s platnými právními předpisy, vycházejí ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahují předepsané náležitosti.

V následně učiněné replice žalobkyně opětovně vyjádřila nesouhlas s názorem žalovaného, že její manžel nesplňuje podmínky pro poskytnutí dávek sociální péče dle ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení. Žalobkyně má za to, že její manžel má od

26. 2. 2006 má nárok na dávky a služby sociální péče, protože od tohoto dne byl předmětný nárok zaručen zákonem nejenom osobám s trvalým pobytem na území České republiky, nýbrž i občanům členského státu Evropské unie a jejich rodinným příslušníkům, pokud jsou hlášeni na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, nevyplyval-li jim nárok na sociální výhody z přímo použitelného předpisu Evropských společenství. Žalobkyně je přitom zcela nepochybně jako státní občanka České republiky rovněž občankou Evropské unie, a proto její manžel je zcela nepochybně rodinným příslušníkem občana Evropské unie a jelikož je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, má tak od 26. 2. 2006 nárok na dávky a služby sociální péče. Na podporu tohoto názoru žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č.j. 4 Ads 40/2008-73, kterým bylo výslovně uznáno, že manžel žalobkyně je rodinným příslušníkem občana Evropské unie a nesmí mu být upřeny žádné nároky, které mají jiní rodinní příslušníci občanů Evropské unie hlášení k pobytu na území České republiky, a to i přes to, že je v postavení žadatele o azyl.

Na tomto místě soud podotýká, že v dané věci již jednou Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodoval usnesením ze 19. 3. 2007 č.j. 42 Cad 71/2007-11, kterým byla žaloba dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), s odkazem na ust. § 68 písm. e) v návaznosti na ust. § 70 písm. f) s.ř.s. odmítnuta, když soud tehdy shledal, že žalobou napadené rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu. Toto usnesení soudu ovšem bylo ke kasační stížnosti žalobkyně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008 č.j. 3 Ads 102/2008-42, zrušeno a věc byla vrácena soudu k dalšímu řízení s tím, že žalobou napadené rozhodnutí není vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť je zcela nepochybné, že se nejedná o rozhodnutí, které by bylo možno podřadit po některou z kompetenčních výluk uvedených v § ust. 70 písm. a) až f) s.ř.s.

Respektujíc shora předestřený názor Nejvyššího správního soudu v intencích ust. § 110 odst. 3 s.ř.s. soud tedy v dalším soudním řízení učinil přezkum žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Předně se soud zabýval tím, zda rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je třeba bez dalšího zrušit z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., jak namítala žalobkyně. Po zevrubném vyhodnocení odůvodnění těchto rozhodnutí dospěl soud k závěru, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je možno meritorně přezkoumat. K odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí soud uvádí, že jsou v něm zmíněny všechny podstatné skutečnosti, které byly podkladem pro vydání tohoto rozhodnutí, a proto dle názoru soudu zcela odpovídá požadavkům, jež na odůvodnění správních

rozhodnutí klade ust. § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). I odůvodnění rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí, dle názoru soudu odpovídá požadavkům ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu, třebaže je poměrně stroze koncipováno. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný totiž předesílá právní úpravu, která dle jeho názoru na dotýčný případ dopadá, dále vyčíslil příjmy společně posuzovaných osob a také vyčíslil částky potřebné k zajištění výživy a ostatních základních potřeb a k zajištění nezbytných a odůvodněných nákladů na domácnost rodiny žalobkyně. Vedle toho žalovaný výslovně vyjádřil i přesvědčení, že do příjmu společně posuzovaných osob se započítává pouze alikvotní část rodičovského příspěvku ve výši 6/7, protože tuto dávku státní sociální podpory pobírá manžel žalobkyně, který nesplňuje podmínky pro poskytování dávek dle ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení.

Jelikož rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nebyla soudem vyhodnocena jako nepřezkoumatelná pro nedostatečná zdůvodnění, mohl se soud zabývat námitkou žalobkyně, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná, neboť byla vydána pracovníky, kteří byli podjatí vůči žalobkyni. Po prostudování předloženého správního spisu žalovaným soud nevyhodnotil tuto námitku opodstatněnou. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že námitku podjatosti „X“, pracovnice prvoinstančního správního orgánu žalobkyně uplatnila již v oznámení o změně skutečností rozhodných pro výši měsíčně se opakující dávky sociální péče. O této námitce podjatosti bylo rozhodnuto „X“, vedoucí odboru sociálních věcí Magistrátu města Mostu, dne 7. 12. 2006 pod č.j. OSV/555/698/01 usnesením tak, že pracovnice p. Nováková není vyloučena z projednávání a rozhodování ve věci měsíčně se opakující dávky sociální péče, přičemž z data vydání tohoto rozhodnutí je zřejmé, že toto rozhodnutí bylo vydáno před rozhodnutím prvoinstančního správního orgánu ve věci, k čemuž došlo až dne 19. 12. 2006. Tento postup byl v souladu s ust. § 14 správního řádu, když dle tohoto ustanovení o námitce podjatosti má o námitce podjatosti rozhodnout bezodkladně služebně nadřízený úřední osoby. Soud přitom nezjistil nějakou objektivní skutečnost, která by zakládala pochybnosti o nepodjatosti příslušné oprávněné úřední osoby „X“. Následně žalobkyně v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí ve věci měsíčně se opakující dávky sociální péče ze dne 19. 12. 2006 uplatnila námitku podjatosti „X“, pracovnice žalovaného, o které bylo vydáno žalovaným dne 6. 2. 2007 pod č.j. 436/SZ/2007, ev.č. 18966/2007 usnesení o tom, že tato pracovnice není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení o odvolání žalobkyně ve věci dávek sociální péče. I toto negativní usnesení o podjatosti příslušné pracovnice bylo přitom vydáno zcela v souladu s ust. § 14 správního řádu, neboť o něm bylo rozhodnuto bezodkladně a ještě před vydáním rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobkyně ve věci, k čemuž došlo až dne 23. 2. 2007. I v tomto případě soud nezjistil nějakou objektivní skutečnost, která by zakládala pochybnosti o nepodjatosti příslušné oprávněné úřední osoby „X“. Dále soud uvádí, že žalobkyně sice využila svého oprávnění podat v souladu s ust. § 76 odst. 5 správního řádu proti negativnímu usnesení žalovaného o podjatosti příslušné pracovnice ze dne 6. 2. 2007 odvolání, avšak podle ust. § 76 odst. 5 věta druhá správního řádu její odvolání nemělo odkladný účinek. Proto nic nebránilo žalovanému, aby po vydání negativního usnesení o podjatosti příslušné pracovnice dále pokračoval v odvolacím řízení a vydal dne 23. 2. 2007 rozhodnutí ve věci. Úřední osoba, jejíž podjatost byla namítána, může totiž po vydání usnesení, že podjatá není, činit v řízení veškeré úkony. Jestliže by však podjatost této osoby byla na základě odvolání shledána odvolacím orgánem, může to způsobit nezákonnost všech úkonů, které podjatá úřední osoba v průběhu řízení učinila. Odvolací orgán – ministerstvo práce a sociálních věcí přitom odvolání

žalobkyně do negativního usnesení žalovaného o podjatosti příslušné pracovnice ze dne 6. 2. 2007 vyhodnotilo jako nedůvodné a svým rozhodnutím ze dne 27. 3. 2007 č.j. 2007/23822-212 jej zamítlo, s čímž se plně ztotožnil i soud, když nadále nezjistil nějakou objektivní skutečnost, která by zakládala pochybnosti o nepodjatosti příslušné oprávněné úřední osoby „X“.

Protože soud nehledal, že by rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána vůči žalobkyni podjatými pracovníky, mohl se soud rovněž zabývat pro předmětný případ klíčovou otázkou, a to zda v případě žalobkyně při rozhodování ve věci zvýšení měsíčně se opakující dávky sociální péče s účinností od 1. 12. 2006 žalovaná strana správně vycházela z toho, že do příjmu společně posuzovaných osob se započítává pouze alikvotní část rodičovského příspěvku ve výši 6/7, protože tuto dávku státní sociální podpory pobírá manžel žalobkyně, který nesplňuje podmínky pro poskytování dávek dle ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení.

Podle ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení platí, že:

- a) *na dávky nemají nárok občané, kteří nemají trvalý pobyt na území České republiky,*
- b) *občané členského státu Evropské unie a jejich rodinní příslušníci mají nárok na dávky a služby, jestliže jsou hlášeni na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, nevyplyvá-li jim nárok na sociální výhody z přímo použitelného předpisu Evropských společenství,*
- c) *na dávky poskytované dle zákona o soc. potřebnosti mají nárok také osoby požívající podle zvláštního právního předpisu doplňkové ochrany na území České republiky.*

V daném případě nebylo mezi žalobkyní a žalovaným žádného sporu ohledně toho, že rodina žalobkyně je tvořena 7 osobami. S tímto počtem osob se ztotožňuje i soud, přičemž těchto 7 osob představuje žalobkyně, její manžel – p. J.Č. a jejich 5 nezletilých dětí, neboť spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby.

Soud se však neztotožnil s názorem žalovaného, že při výpočtu měsíčně se opakujících dávek sociální péče se nemá přihlížet k osobě manžela žalobkyně, když prý nesplňuje podmínky pro poskytnutí dávek sociální péče dle ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení. Soud je toho názoru, že manžel žalobkyně splňuje podmínky pro poskytnutí dávek sociální péče, a to dle věty druhé ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení. Dle toho ustanovení totiž nárok na dávky a služby mají mj. i rodinní příslušníci občanů členského státu Evropské unie, pokud jsou hlášeni na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, nevyplyvá-li jim nárok na sociální výhody z přímo použitelného předpisu Evropských společenství.

V návaznosti na právě uvedené je pro předmětnou věc podstatné to, že mezi žalobkyní a žalovaným nebylo žádného sporu ohledně jejich osobních poměrů, a to že žalobkyně je česká státní občanka, dále že manžel žalobkyně – p. J.Č. - je státním příslušníkem Ruské federace a že oba společně se svými 5 nezletilými dětmi bydlí v České republice, na adrese „X“. Vedle toho je soudu z jeho úřední činnosti známo, že manžel žalobkyně je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, což ostatně nikterak nerozporoval ani žalovaný. Všechny tyto skutečnosti, tj. že manžel žalobkyně je sice z nečlenského státu Evropské unie, ovšem zároveň je díky uzavření sňatku se žalobkyní, která je občanem České republiky a tedy nepochybně i občanem

Evropské unie, rodinným příslušníkem občana členského státu Evropské unie, pak vedly soud k závěru, že v předmětné věci při výpočtu měsíčně se opakujících dávek sociální péče se mělo přihlížet i k osobě manžela žalobkyně, neboť ten splňuje podmínky pro poskytnutí dávek sociální péče dle ust. § 103 odst. 1 věta druhá zákona o soc. zabezpečení

Shora citované ust. § 103 odst. 1 věta druhá zákona o soc. zabezpečení dle názoru soudu nelze vykládat tak, že se vztahuje jen na rodinné příslušníky osob, kteří jsou občany jiných členských států Evropské unie. Při tomto výkladu by totiž při výpočtu měsíčně se opakujících dávek sociální péče nesporně docházelo k diskriminaci českých občanů, jejichž rodinní příslušníci jsou z nečlenského státu Evropské unie, oproti rodinným příslušníkům (kteří jsou také z nečlenského státu Evropské unie) občanů jiného členského státu Evropské unie než je Česká republika. Soud má za to, že občané České republiky musejí mít stejná práva jako občané jiných členských států Evropské unie a stejná práva musí mít i jejich rodinní příslušníci. Pokud by tomu tak nebylo, tj. v České republice by byli bez jakéhokoliv rozumného důvodu zvýhodňováni cizinci, kteří jsou rodinnými příslušníky občanů jiného členského státu Evropské unie, oproti cizincům, kteří jsou rodinnými příslušníky občana České republiky, docházelo by k nepřipustné diskriminaci občanů České republiky v podobě zhoršení jejich postavení oproti ostatním občanům Evropské unie při výpočtu měsíčně se opakujících dávek popř. při vzniku nároku na měsíčně se opakující se dávky sociální péče vůbec, neboť v těchto případech se postavení rodinných příslušníků nepochybně navzájem ovlivňují a prolínají. S takovýmto rozlišováním mezi občany České republiky a ostatními občany Evropské unie nelze souhlasit i s ohledem na čl. 17 Smlouvy o založení Evropských společenství, podle něhož občané České republiky a občané ostatních členských států představují jednotnou skupinu občanů Evropské unie. Na tomto místě soud podotýká, že obdobně se ohledně nepřipustné diskriminace občanů České republiky v podobě zhoršení jejich postavení oproti ostatním občanům Evropské unie, a to v souvislosti s evidováním jejich rodinných příslušníků z nečlenského státu Evropské unie jako uchazečů o zaměstnání, vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 7. 2008 č.j. 4 Ads 40/2008-73, na nějž poukazovala žalobkyně.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, tedy soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná, neboť správní orgány obou stupňů nesprávně zaujaly názor, že manžel žalobkyně nesplňuje podmínky pro poskytnutí dávek sociální péče dle ust. § 103 odst. 1 zákona o soc. zabezpečení, a proto pochybily, pokud při výpočtu měsíčně se opakujících dávek sociální péče pro období od 1. 12. 2006 v případě žalobkyně nepřihlížely i k osobě manžela žalobkyně. Soud proto obě výše specifikovaná rozhodnutí dle ust. § 78 odst. 1, odst. 3 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a zároveň v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je dle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu výše uvedeným.

Žalobkyně měla v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti výše zmiňovanému usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ve výši 119,-Kč. Tato částka je tvořena částkou 44,-Kč za vyhotovení příslušného počtu žalob a dalších podání žalobkyně a jejich příloh a částkou 3 x 25,-Kč za poštovné (podání žaloby, kasační stížnosti a repliky). Žádné další náklady řízení žalobkyni nevznikly, když pro řízení o její kasační stížnosti byl žalobkyni bezplatně ustanoven právní zástupce z řad advokátů.

O osvobození žalobkyně od povinnosti k zaplacení soudního poplatku soud nerozhodoval, neboť předmětné soudní řízení je ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. a) zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ze zákona osvobozeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 29. července 2010

JUDr. Dagmar Štullerová v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová